

La Gina Gliadina i l'esponjament del pa de pagès

“Que tinguis una tarda rodona com una berlina!” va dir la Tere a la Gina per acomiadar-se'n quan van sortir de l'institut. Aquesta exclamació tan grata va inspirar la Gina, i es va passar tota la tarda elaborant aquestes pastes rodonetes, que també es coneixen com a *donuts*. La inspiració no cessava, i el forn, tampoc. En va fer tantes i tantes, que va ocupar tota la cuina per guardar-les: armaris, congelador, nevera, calaixos, microones, forn (apagat), rentaplats (també apagat), eixugaplats... Fins i tot en va donar un parell de dotzenes a la veïna rondinaire i també a un senyor que passejava el gos, que, per cert, semblava un llonguet (el gos, no pas el senyor). Però encara n'hi quedaven moltíssimes, i es va veure obligada a emmagatzemar-les a l'armari de la roba (com si fossin de naftalina), a dins de la banyera, a la barra de la cortina de la finestra i de la dutxa, al pal vertical on col·locava els rotllos de paper de vàter... I la resta, uns 32, se'ls va haver de menjar... El seu estómac era l'únic espai que li quedava per encabir-les!!! Però què va passar? Que a la nit, al llit, dormint damunt un matalàs i un coixí berlinesos, es va començar a trobar malament... I va haver de córrer al lavabo. Sort que a la tarda no se li havia acudit omplir el vàter amb aquella massa enriquida... I aquesta corredissa es va repetir fins a vint-i-un cops. Al final, ja només vomitava els forats!

A l'albada ja es trobava bastant més bé, i, ben valenta, va decidir que aniria a classe. Era hivern i, a fora, tot s'havia cristal·litzat i s'havia convertit en una glaça morta.

A l'institut, davant de la màquina del cafè, s'hi va trobar la Tere, dolça com sempre:

–Hola, bon dia, Gina! Com va?

–Ai, nena, quina mala nit que he passat avui. No vaig metabolitzar bé els components del berenar-sopar i vaig treure-ho tot per extrusió.

–I ja et trobes bé?

–Més o menys. M'he quedat com una massa batuda i estic hipohidratada, però ja porto H₂O per anar bevent i bicarbonat sòdic.

–Ben fet. És l'impulsor que et cal avui.

–Sí... Vaig un moment a la taquilla, eh, que em penso que ahir m'hi vaig deixar l'agenda. Sóc un cas... Em falta un plec doble.

–No t'hi amoïnis. Jo, l'altre dia, no em vaig recordar que teníem examen... No tinc el cap prou ben funyit i els enzims no em catalitzen bé.

La Gina li va fer uns copets a l'espatlla i se'n va anar cap al vestidor. No hi havia ningú, i es va estirar en un banc només pel pur plaer de gaudir sola d'aquell espai, sempre tan ple. Es va adormir.

No se sap a quina hora, la flaire de pa de ceba la va despertar, i tranquil·lament es va dirigir cap a la seva taquilla. Va intentar obrir el cademat amb la clau que guardava a sobre mateix de la taquilla, però no la podia fer girar. Estava dèbil. El que li calia era una bona proporció de farina de força. Estava decidida a tirar la tovallola d'un sol ús quan es va adonar que per una escletxa de la porteta de la taquilla hi sobresortia una punta de paper. La va començar a estirar amb delicadesa i en va anar sortint un full invertit de paper de forn. No havia estat mai tan encuriosida. Al mig, hi havia dibuixada amb permanent negre una figura delicada i tendra, feta amb parsimònia, gràcia i una traçabilitat insuperable. I molt insòlita: era una lionesa de crema remant a sobre d'un tronc de Nadal en una pica plena d'aigua, i amb un somriure de grenya a grenya. La Gina es va quedar travada de l'impacte, però es va anar emulsionant de mica en mica perquè havia d'estar prou serena per llegir el que hi havia escrit al costat, amb una lletra quallada: *La gorra et ressalta la cara de pa de pagès*. “Qui pot fer un dibuix tan graciós i retolar una frase tan i tan romàntica?” –va pensar la Gina–. “Però... qui deu ser? Per la cal·ligrafia sembla un noi. Es deu haver enamorat de mi? Tinc l'ànima friable de tants nervis!” Va estar rumiant i rumiant com podia esbrinar qui era aquell mestre retolista tan sensible i com hi podia contactar, i de sobte se li va encendre el llum del forn: es presentaria al concurs de postals de Nadal de l'institut amb aquell dibuix de la lionesa. Hi afegiria algun missatge secret per a ell, però havia de ser en forma de dibuix perquè la frase de la postal ja estava acotada per les bases del concurs. Estava tan capficada amb aquest amassat de pensaments, que no va ni sentir el timbre de 100 decibels. Va anar cap a la biblioteca i no s'ho va pensar dos cops. Va col·locar el paper de forn damunt d'una taula i amb un permanent negre (per no trencar l'estil de l'obra mestra) hi va dibuixar el missatge secret: un pa de pagès amb una gorra d'obrador davant de la lionesa, assegut també al tronc de Nadal, assenyalant l'horitzó de la pica, en què hi va perfilar l'estàtua de Colom, que, en lloc d'indicar on era Amèrica, tenia el braç flexionat per mirar-se el rellotge que tenia al canell. Aquest rellotge

marcava clarament les 17:23. Hi faltava un detall. Com si surés per l'aigua, hi va dibuixar un diari, amb els titulars i els articles, en què destacava la data de publicació: 7 de gener de 2015. Ja estava. Era un missatge en clau i canyella sublim. S'entenia a la perfecció i no podia induir a error. Tota emocionada i sense pensar en les classes, se'n va anar cap a casa a preparar bé la il·lustració per poder-la presentar al concurs. A la tarda, va tornar a l'institut i la va entregar. Llavors es va anar a comprar una ferradura per poder tocar ferro tot el dia. I a esperar.

(Sortosament, al concurs no s'hi va presentar ningú més, de manera que la postal de la Gina va ser la guanyadora.)

El dia 7 de gener de 2015 a les 17:23, la Gina estava als peus de l'estàtua de Colom, damunt d'un d'aquells lleons, amb la gorra de l'obrador posada, per si un cas, i el cor pres. Els turistes se la miraven amb estranyesa (més estrany és que alguns d'ells vagin amb un barret de mexicà) i n'hi havia que li feien fotos. “Vindrà? Segur que sí. El missatge secret era molt fàcil de captar. Com el reconeixeré? Què li diré? Què em dirà? Em portarà una ampolla d'oli d'oliva verge extra en comptes d'un ram de flors?” Anava pensant tot això quan de sobte un noi reològicament característic es va quedar palplantat davant del lleó, amb una gorra blanca de l'obrador al cap també. Es va acostar a poc a poc a la Gina i quan era just a sota seu, li va etzibar:

–Tens una cara de pa de pagès molt formosa.

–I tu la tens vermella com un tomàquet.

–Doncs deixa'm que et faci un petó a la catalana –va dir ell amb una veu cruixent.

–De cap manera, hi falta l'oli i la sal.

–Tens raó... Què hi podem fer, doncs? –li va preguntar el noi amb un deix de contingència comuna.

–De moment, tu has de madurar i jo m'haig d'acabar de coure. Quan tinguem les característiques organolèptiques adequades, llavors parem taula i mengem. Et sembla bé?

El noi va fer que sí amb el cap, somrient. La Gina va baixar del lleó i, agafats de la mà, se'n van anar a prendre el sol temperat de l'hivern.

Pseudònim: Cian